

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.149/2015/6. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Steigervald Frigyes ügyvéd által képviselt felperesnek - alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2014. november 11. napján kelt 12.P.20.159/2014/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak 48 000 (negyvennyolcezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

A felperes 2002. óta a **(település 1. neve)-i** Rendőrőrs parancsnoka. Az alperesnek hosszú ideje rossz a viszonya a **(település 2. neve)-i** Rendőrkapitánysággal egy általa sérelmesnek ítélt végrehajtási ügy, továbbá amiatt, hogy vele szemben a kerékpárosokra vonatkozó szabályok megsértése miatt **(rendőr neve)** rendőr több ízben intézkedést fogantatosított.

A közelmúltban az alperes lakóhelyén nagyértékű állatlopások történtek, amelyek felderítetlenek maradtak. Az alperes elégedetlen volt a rendőri szervek munkájával, ezért több alkalommal jelzéssel élt a **(megye neve)** Megyei Rendőr-főkapitányságnál, illetve a Budapesti Rendészeti Panasztestületnél. Az alperes az állatlopásokkal kapcsolatos információit a rendőri szervek felé továbbította.

Az alperes a **(megye neve)** Megyei Rendőrkapitányság vezetőihez címzett, 2014. május 26. napján kelt levelében arról tájékoztatta a felperes előjáróit, hogy a felperest egy fedhetetlennek nem tekinthető előéletű, **(személy neve)** nevű férfi autójában látták egy olyan helyszínen, ahonnan korábban állatokat tulajdonítottak el. A levélben utalt arra is, hogy mások elmondása szerint a felperes **(település 3. neve)-ben (rendőr neve)**tal együtt szórakozott.

A levelet a megyei rendőr-főkapitányság szolgálatvezetője a **(település 2. neve)-i** Rendőrkapitányság vezetőjéhez továbbította, utalva arra, hogy a levélben jelzett esetleges bűncselekményben a felperes is érintett lehet.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes valótlanul híresztelte, miszerint őt **(személy neve)** gépkocsijában látták, és valótlan az az állítása is, hogy akár közvetve is köze lenne a gyomaendrői állatlopásokhoz. A jogsértés megállapításán túl kérte az alperes kötelezését 200 000 Ft sérelemdíj megfizetésére.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Nem vitatta azt a ténnyt, hogy a **(megye neve)** Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének címzett, felperes által kifogásolt tartalmú levél tőle származott, azonban állítása szerint ezzel a rendőrség felderítő munkáját kívánta

elősegíteni, az általa leírtakat nem ő fogalmazta meg, csupán a mások által hozzá eljuttatott információkat közölte. Kiemelte, a levélben jelzett körülmények ellenőrzésére nem volt módja, csupán további intézkedések megtétele céljából továbbította azokat.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak 36 000 Ft eljárási illetéket.

Határozatának indokolásában kiemelte, önmagában a feljelentés tétele személyiségvédelmi igényt abban az esetben sem alapol meg, ha a büntetőeljárás nem vezetett a feljelentett bűnösségének a megállapításához. Rámutatott, a feljelentés tétele során a személyiség akkor sérül, ha az abban megfogalmazottak kifejezőmódja indokolatlanul bántó, lealacsonyító, lekicsinylő. Hangsúlyozta, alapvető társadalmi érdek fűződik a bűncselekmények felderítéséhez, valamint ahhoz, hogy minden azzal összefüggő adat a felderítést végző szervek tudomására jusson. Megállapította, az alperes a levelében sértő, megalázó, durva kifejezéseket nem használt, az általa leírtak valóságtartalmát nem is ismerte, ezáltal cselekménye sem valós, sem valótlan tényállítást nem tartalmazott. Hangsúlyozta, bár a bejelentés tartalma alapot adhatott a felperessel szembeni bizalom megingatására, társadalmi megítélését azonban nem érintette hátrányosan, az abban foglaltakról csupán munkahelyi vezetője szerzett tudomást, így a jóhírnévhez fűződő személyiségi joga nem sérült.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérte annak megváltoztatását, a keresetének helyt adó döntés meghozatalát. Fellebbezési érvelése szerint az elsőfokú bíróság által hivatkozott eseti döntések a perbeli esetben nem alkalmazhatók, miután az abban foglaltakkal szemben az alperes levelében leírtak valótlanok. Hangsúlyozta, az alperesi tényállítások nem kifejezőmódjukban tekinthetők sértőnek vagy lealázónak, hanem azáltal valósítanak meg személyiségi jogsértést, hogy az abban foglaltak objektíve valótlan tényállítások, nevezetesen őt az alperes bűncselekmények elkövetésével hozza összefüggésbe. Kiemelte, a becsület csorbítására objektíve alkalmas valótlan tények állítása, híresztelése, vagy ilyen tényekre közvetlenül utaló kifejezések használata rágalmozást valósít meg, ezáltal alkalmas a jóhírnév megsértésére, még abban az esetben is, ha az közérdek, vagy jogos magánérdek védelme céljából valamely szervhez intézett bejelentés formájában történik. Hangsúlyozta, az eljárás során az alperes nem tudta bizonyítani, hogy őt (**személy neve**) autójában látták, ezt nevezett tanúvallomása sem igazolta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés **alaptalan**.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a feltárt bizonyítékok okszerű mérlegelése eredményeként helyesen állapította meg, érdemi döntése a jogszabályi rendelkezéseknek megfelel, ítélete indokolásával az ítéletábla egyetért, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli az alábbiakat.

A perbeli ügyben alkalmazandó 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § d) pontja a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogot védelemben részesíti, a 2:45. § (2) bekezdése a jóhírnév megsértéseként deklarálja, ha valaki más személyre vonatkozó, és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel.

A felperes a személyiségi jogsértés megállapítása iránti igényét arra alapította, hogy az alperes őt bűncselekmény elkövetésével hozta összefüggésbe, ezt munkahelyi felettese tudomására hozta, majd munkáltatója emiatt vizsgálatot kezdeményezett. Annyiban helytálló a felperes érvelése, hogy

annak állítása, vagy arra való utalás, hogy egy adott személy bűncselekményt követett el, az érintett személy társadalmi megítélésének hátrányos megváltozását eredményezheti, ezért az ilyen közlés - ha az valótlan - általában sérti a közlésben megjelölt személy jóhírnevét. Eltérően ítélandó meg azonban a bűncselekmény elkövetésére vonatkozó állítás, ha arra a bűnüldöző szervekhez címzetten kerül sor. Amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen állapította meg, valamely hatóság előtti eljárás kezdeményezése, így perindítás, közérdekű bejelentés, vagy büntető feljelentés tétele, esetlegesen szabálysértési eljárás kezdeményezése önmagában személyiségvédelmi per megindítására nem ad alapot (EBH2002. 624., BH2002. 223., BH2004. 357., BDT2006. 1429), az eljárást kezdeményező felet abban az esetben is „immunitás” illeti, ha utóbb a bejelentés vagy feljelentés valótlanak bizonyul, illetve annak eredményeként az érintett felelősségre vonása nem történik meg. Ennek indoka, hogy alapvető társadalmi érdek fűződik ahhoz, hogy a bűncselekmények, szabálysértések, visszaélések felderítésre kerüljenek, ezáltal alkalmazható legyen az elkövetővel szembeni megfelelő szankció.

Ugyancsak helytálló az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a feljelentés, bejelentés akkor tekinthető jogellenesnek, és ebből következően akkor sérti a feljelentett személy jóhírnevét, ha indokolatlanul sértő, lejárató, rágalmazó, hitelrontó kijelentéseket, valótlan tényállításokat tartalmaz, a valóságot hamis színben tünteti fel, az ésszerű gondolkodásnak nem megfelelő, önkényes, valótlan értékitéletet fogalmaz meg (BH2009. 214.). Az alperes által tett bejelentés - ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt - kifejezőmódjában nem tekinthető lealacsonyítónak, lealázónak, ezáltal személyiségsértőnek sem.

A jóhiszemű joggyakorlás követelménye a feljelentőt is terheli, így joggal való visszaélést valósít meg, ha tudatosan tesz valótlan tartalmú bejelentést, vagy feljelentést, ilyen esetben a sérelmet szenvedett fél alappal tarthat igényt a személyiségvédelmi eszközök alkalmazására (BDT2013. 2968). Az alperes által a felperes felettesének írt levél tartalmából azonban erre nem lehet következtetést levonni, az alperes abban csupán azt a gyanúját fogalmazta meg, hogy a felperes személye esetlegesen valamely bűncselekmény elkövetésével összefüggésbe hozható. A peradatokból nem vonható le olyan következtetés, hogy az alperes az általa megfogalmazott gyanú alaptalanságának ismeretében szándékosan közölt a felperes bűncselekményekben való érintettségére vonatkozó valótlan tartalmú információt a felperes szolgálati felettesével. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott, a bűncselekmények felderítése közérdek és ugyancsak társadalmi érdek fűződik a bűnüldöző szervek kötelékéhez tartozó személyek fedhetetlenségének bizonyításához. Az alperes által megfogalmazottak bár kétségtelenül lehetnek sérelmesek a felperes számára, azonban a jóhiszemű joggyakorlás követelményével nem ellentétesek, nem eredményezik a felperes hátrányos társadalmi megítélését, ezáltal a személyiségi jogai megsértésének megállapítására nem alkalmasak, ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan döntött a kereset elutasításáról.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az ítélet tábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az 1990. évi XCIII. tv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és a 46. § (1) bekezdése alapján meghatározható fellebbezési eljárási illeték viselésére.

Az alperesnek a fellebbezési eljárás során perköltsége nem merült fel, ezért az ítélet tábla e tekintetben a döntéshozatalt mellőzte.

Szeged, 2015. június 3.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró